

ETCETERA

TIJDSCHRIFT

VOOR
PODIUMKUNSTEN

FEED ME PLEASE – BRONKS/Theater Antigone

Simon Baetens – 19.01.2023

Oeverloze stroom aan visuele informatie

Drie personages die om ter hardst hun best doen om likes, volgers en views binnen te halen: zo zou je de voorstelling ‘Feed Me Please (Love, Hate & Everything In Between)’ in één zin kunnen samenvatten. Wat volgt is een wervelwind aan scènes die jongeren de gevaren van sociale media willen doen inzien. Dat klinkt droger dan het is, want deze waarschuwing verpakt als luchtige show is uiterst vermakelijk. Slaagt ‘Feed Me Please’ erin om entertainment slim in te zetten, of valt de voorstelling zelf in de valkuil die ze wil aankaarten?

Op scène zien we Animata Demba samen met Lien Thys en Laurence Roothoof. Weetje: Het was Demba die het concept voor *Feed Me Please* bedacht en bij regisseur Haider Al Timimi ging aankloppen. Het trio komt op door een opening in een grote, bubbelgumroze muur die ietwat schuin op het speelveld staat. Vanaf het eerste moment dat we deze personages te zien krijgen, zijn ze druk in de weer met hun smartphone. In een steeds absurdere en fysiek uitdagendere choreografie wringen ze zich in allerlei bochten om selfies te maken. Ze hebben elkaar nodig om de beelden te maken, maar willen ook steeds origineler uit de hoek komen en de anderen overtreffen in spitsvondigheid.

Vanaf de volgende scène zien we de drie frontaal. Een balk die het aantal volgers, vind-ik-leuks en reacties weergeeft, verschijnt op de muur. Deze symbolen zijn universeel herkenbaar geworden, of daar gaan de makers toch vanuit. Na wat geklungel en getest blijkt de balk te functioneren als een soort beloningssysteem: Lien Thys begint prompt TikTok-choreografietjes te dansen, die haar meteen wat punten opleveren. Aminata Demba gooit het over een andere boeg: zij haalt een grote stapel kartonnen bordjes te voorschijn, telkens met een slogan erop geschreven. Ze post zich tot een activiste, maar ook de razend populaire *Dude With Sign*. Die laatste laat zich in het straatbeeld fotograferen met gevatte quotes op een kartonnen bordje, zoals “Leave people who haven’t seen Game Of Thrones alone”. Zijn Instagram account heeft meer dan acht miljoen volgers. Ook Demba krijgt bijval van het wereldwijde web en kan al gauw wedijveren met Thys.

Laurence Roothoof heeft minder succes: haar balkje wil eerst niet eens blijven staan en vult zich daarna tergend langzaam, de prinsessenjurk die ze aantrekt ten spijt. Ze gooit het dan maar over een heel andere boeg en trekt een joggingpak aan en verstopt haar kapsel onder een skaterpet. Bij de outfit hoort ook een bijzondere tongval die maar naar één iemand kan verwijzen: Nathan Vandergunst aka *Acid*, een razend populaire YouTuber die in opspraak kwam toen hij zijn (voornamelijk minderjarige) volgers opriep de creditcard van hun ouders te stelen om zijn merchandise te bestellen. YouTube verwijderde zijn account en Vandergunst ging verder als *Acid 2*. Roothoof houdt deze persiflage van Acid de verdere voorstelling vol. We zien haar games streamen, waarin ze zoveel mogelijk soldaten moet neerschieten en ze brengt ook een *sad boy rap*-nummer over hoe gewoon ze eigenlijk is, waarin Thys en Demba als achtergronddansers fungeren.

Roothoofs personage is een interessante toevoeging aan de mix. Thys belichaamt de typische ‘influencer’ die pronkt met geld en materiaal bezit en Demba moet de oppervlakkigheid van online activisme aan de kaak stellen. Roothoof vertolkt de *normcore* nerdy tiener die vanuit zijn slaapkamer streamt en langzaam maar zeker volgers weet te verzamelen door hoe ‘oninteressant’ en herkenbaar hij is. Maar hoe houd je dit vol eens je weet dat duizenden mensen naar je kijken? Deze performance van het zelf is een uitermate boeiend fenomeen dat door Roothoofs personage wordt geïntroduceerd in deze voorstelling maar naar het einde toe weinig is uitgewerkt. De scènes waarin zij in de spotlight staat, zijn degene die me het meest deden nadenken over waarom we zo graag kijken naar streams en vlogs.

Overdaad bekritisieren aan de hand van overdaad is geen sinecure.

Andere scènes laten vooral zien wat er al overal op Instagram en TikTok te vinden is. Lien Thys haalt steeds gekkere stunts uit de kast om content te blijven creëren en haar vertolking van het influencertype is werkelijk hilarisch. Zo poseert ze in een opblaasbaar zwembadje, maakt ze een vliegtuigraam van een wc-bril en weet ze de ene tenenkrommende ‘inspirational’ quote te overtreffen met de volgende. “Catch flights, not feelings!”. Waar Roothoof al snel ook een donkerte en een kwetsbaarheid kan laten zien, laten de diepere lagen van Thys personage erg lang op zich wachten. Pas als haar fysieke transformatie (met behulp van ballonnen als boezem en kont en gigantische rubberen lippen) ronduit monsterlijke proporties heeft aangenomen, komt ze even tot rust. Deze vrouw die geobsedeerd is met perfectie, laat heel even een kwetsbare kant van zichzelf zien en wordt daar meteen voor afgestraft: we krijgen comments op een livestream te lezen die zeggen dat ze zich moet ‘unaliven’, oftewel uit het leven moet stappen. Het is een wel erg dramatische wending in haar plot, die met een stevige lading kitsch wordt uitgebeeld, met geprojecteerde engelenvleugels als kers op de bitterzoete taart.

Het personage van Aminata Demba ontwikkelt zich het minst. Ze begint sterk door lang dezelfde visuele lijn vol te houden en de slogans elkaar op een goed tempo te laten opvolgen. Na verloop van tijd is het steeds minder duidelijk of we enkel kritiek op online activisme te zien krijgen of ook de potentiële positieve impact ervan. Dat deze balans niet sterker is uitgewerkt, zorgt er jammer genoeg voor dat het personage weinig evolutie kan doormaken en blijft steken in cynisme.

Feed Me Please is een bont allegaartje dat heel veel wil vertellen. Op de goede momenten vertaalt zich dit in uitbundige scènes vol spelplezier die er tegelijkertijd in slagen om ook onbehagen te bewerkstelligen bij de toeschouwer. Andere scènes zijn eerder slordig, zeker naar het einde toe, en verliezen zich in een overdaad aan leuke vondstjes en gekke props. Het is jammer dat we de drie spelers na de openingsscène nog erg weinig samen zien en dat we voortdurend onze blik moeten verdelen over drie zeer uiteenlopende en sterk contrasterende personages. Die strijd om aandacht is uiteraard inhoudelijk, maar komt op het theater niet altijd tot zijn recht. Daardoor treedt er na verloop van tijd een zeker verzadiging op in het kijken. Door die saturatie, die overvloed aan informatie, slaag ik er steeds minder om verder te kijken dan de ludieke eerstegraads intentie achter een scène.

Een dik uur later heb ik dus erg veel content gezien, gevoed door individualisme, narcisme en kapitalisme. Uiteindelijk draait alles om zo veel interactie met het online publiek te genereren en dat om te zetten in geld, heel veel geld. De voorstelling slaagt erin even overprikkelend en oppervlakkig te zijn als een *deep scroll* door Twitter, TikTok of Instagram, maar laat me ook met hetzelfde onbevredigde gevoel over. De voorstelling zit boordevol goede ideeën en wordt

virtuoos vertolkt, maar verliest zich in de logica van het medium dat het kritisch wil bevragen, waardoor een zekere oppervlakkigheid en apathie zich onvermijdelijk opdringen. Overdaad bekritisieren aan de hand van overdaad is geen sinecure. Mijn perspectief is uiteraard dat van een volwassene: wie weet zet *Feed Me Please* de toeschouwers die een dikke 10 jaar jonger zijn dan mezelf wel aan tot kritische reflectie over hun internetgebruik. Dit thema is razend actueel en we zullen het de komende jaren nog in allerlei vormen op scène zien. Dit voorstel van BRONKS en Antigone staat in ieder geval in mijn geheugen gegrift als energiek, grappig en lekker over the top.

<https://e-tcetera.be/feed-me-please-bronks-theater-antigone/>